

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΧΑΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Του κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

Αυτό που θα διηγηθώ γίνθηκε ένα χινόπωρο, εδώ και κάμποσα χρόνια. Είχα τότες τη συνήθεια να γυρίζω άργα στην Κηφισιά, παίρνοντας το τελευταίο τραίνο. Ή τωρινή πολυκοσμία δεν έπνιγε την Αθήνα, κ' οι νυχτερινοί επιβάτες ήταν λίγοι-άλλοι, καιμιά φορά μάλιστα και σπάνιοι, που γινόντουσαν σπανιότεροι όσο ψύχρανε ο καιρός.

Ένα βράδι, φτάνοντας στο σταθμό τού Λαυρίου, δέ βροχά μέσα στη σάλα παρά ένα γέρο με σκολιά αξιωματικού και μία νέα κυρία.

Καθώς έσυνειθίζα τότες να τα ξετάζω όλα και να θυμάμαι καλά τις παραμικρές λεπτομέρειες, το μάτι μου άμέσως καρφώθηκε στην κυρία, που καθισμένη κ' έναν πάγκο, στο βάθος, περιέμενε βλοσυρά νάρθη το τραίνο. Ο φασιμός της σάλας δεν ήταν βέβαια αξιόπληθος, με ως τόσο αρκετός για να ξεχωρίσει κανείς τις φωτογενιές.

Πέρασα από μπροστά της, τάχα με άδιαφορία και της έστριξα μια ματιά. Δίχως άλλο. Ήταν Έ κ ε ι ν η. Για δεύτερη φορά την έβλεπε την ίδια μέρα. Την πρώτα κατά τις τρεις το απόγευμα, όταν, ανεβαίνοντας την οδό Πατισίων, ξεχώρισα την κομψή σιλουέτα της, με στέχη μπροστά σε μια μεγάλη κλειστή πόρτα και σηκώνοντας το γαντοφορεμένο χέρι να χτυπή το κουδούνι του μαρμαρένιου σπιτιού. Περισσότερο από την κορμοστασιά της, τη χτυπητή όμορφη και το πλούσιο ντύσιμό, μου είχε κάνει ξεχωριστή εντύπωση η χλωμάδα του προσώπου της και η φανερά τραχηλιά της. Σήκωσα τότε το κεφάλι κατά το μπαλκόνι του σπιτιού και διάβασα μια τεράστια ταμπέλλα με χτυπητά γράμματα.

Ήταν Κλινική.

Κοντοστάθηκαν, κίνοντας πως ανάβω τοιγάρο, κ' έβλεπα το χέρι που ζουλούσε επίμονα το κουμπί. Το αναμένο σπίτο υούκασε τα δάχτυλα, κ' άπάνω στον πόνο δεν έπρόσεξα πως η πόρτα της Κλινικής άνοιξε κ' έκλεισε παίρνοντας μέσα την άγνωστη κυρία. Μα ως τόσο τα χαρακτηριστικά της έμειναν τυπωμένα στο θυμικό μου.

Ήταν η ίδια—δέ χωροδόν άμφιβολία. Να το κροχίο ταγιέρ πουλήγαμε χυτό στο σφιχτοδεμένο κορμί της, τα μαύρα σουντ γάντια, η χνουδατή τόκα και πρό πάντων να το άχλαδωτό πρόσωπο με τα έξαια μάτια. Ή γυνάικα άπάνω 'σπί μεσητή ηλικία της, Τριάντα η τριανταδύ βέβαια. Όχι περισοότερο.

Καθότανε στον πάγκο, μ' έναν τσόλο που κ' ατέας φανέρωνε άρχοντιύ, σε μια σιάση που κ' ανάγκαζε να τη σεβαστής. Στά γονατά της είχε τώρα ένα βιβλίο, δεμένο, με τα ζωφύλλα τυλιγμένα σε δευτερο ντύμα, όπως συνειθίζονταν από τότε στα εδωλαϊκά ρομάνζα—άσπρο ντύμα με κόκκινα γράμματα. "Αν δεν ήταν τώρα χλωμή όσο το άπόγεμα, μα και πάλι δε φαινότανε πολύ ήσυχη. Σχηνά γύριζε το κεφάλι κατά την πόρτα ζητώντας, βέβαια, να ιδη άν έρχεται κείνο το ελουργμένο το θ ε ρ ι ο. "Επειτα, σηκώνονταν άπότομα, πήγαυε ως την πόρτα κ' άκουμπώντας το πρόσωπο στο τζάμι, σεκότανε λίγο, για να ζαναγορήσει άπελλιποιημένη και να πάρη τη θέση της στο κάθισμα.

Στο μεταξύ, καινούριοι επιβάτες μπαίνανε στη σάλα. Δυό τρεις εγγάτες με κασκέτο και ρούχα πιτσιλισμένα από τον άσβεστη, κρατώντας τα σύνεργά τους, μα γριά με το μύλο της, εν' άντερόγνο γέρον, κρατούμενο άλαμπρασέτα, μα Γαλλίδα γουβεργάντα μ' ένα παιδάκι.

Οι πάγκοι γυμριον κόμο και η σάλα πήγε κάποια ζωή. Ή Γαλλίδα θρονιάστηκε πάλι στην κυρία της Κλινικής (ας τη λέμε έτσι) κ' έβαλε το μικρόνε να καθήση κοντά της. Τότες είδα το στήθος της άγνωστης με φουσκώνη από μικρό στεναγμό και να κοιτάζει το άγοράκι με ματιά που θα την έλεγα πιότερο λυπημένη παρά τρυφερή.

Σε λίγο, το χέρι της έχάιδεψε το κεφάλι του παιδιού και γέροντας πάλι, του είχε χαμηλόφωνα κάτι. Καθώς περνοόσα κοντά, άκουσα την άπάντηση:

— Αλέκος, είπε ε' άγοράκι.

— Α!

Το γαντοφορεμένο χέρι σηκόθηκε με μια κίνηση που φανέωνε έκπληξη.

— Πόσω χρονών είσαι;

— Άκουσα και τη φωνή της. "Ήτανε γλυκειά, μ' ένα καθαρό τέμπλο που χαίδευε ε' ατέ. Τη φορά τούτη, άντεις ο μικρός, άπάντησε η δασκάλα του.

— Sept ans, ma lame.

— Sept ans !...

Δεύτερο άναστέναγμα...

Κείνη το στιγμή άκούστηκε σφύριγμα. Το θ ε ρ ι ο ερχότανε άγκομαχόντας.

Η σάλα του Σταθμού γίνθηκε άνάσταση. Τα παραθυράκια των ελατηρίων άνοιξαν, και οι επιβάτες στριμώχτηκαν στην τρίτη θέσης οι περισσοότεροι.

Είχα το «διαρκές» μου κ' έτρεξα να πάρω θέση στο βαγόνι. Περιστός βέβαια κόπος γιατί οι επιβάτες της πρώτης ήταν λίγοι και μετρομένοι. "Αζαφνα θυμήθηκα πως έπρεπε ν' άγοράσω τοιγάρο και πήγα στο κιάκι.

"Όταν έγύρισα στο βαγόνι, βροχά τους επιβάτες της πρώτης στογγυλοκαθισμένους: Το γέρο άπόστρατο, τη Γαλλίδα με το παιδάκι, το γέριχο άντερόγνο, έναν κόριο με κοιλιά που φαινότανε σαν εισοδηματίας, και σε μια γωνιά, παρώμερα, την Κυρία της Κλινικής. Οι περισσοότεροι νύσταζαν κ' ήτανε φανερό πως δεν έβλεπαν την ώρα ν' άράξουν στα κρεββατάκια τους. Ο ευνυγιμένος δ' Αλέκος τον είχε πάρει κιάλας στην άγκυλιά της Γαλλίδας του.

Η νύχτα ήτανε σχεδόν κούβα. Το πρώτο βορροαδάκι σούφρωνε από ένα άνοιχτό τζάμι, μα το φεγγάρι ήταν άλόγιομο κ' έλουζε την Αθήνα με τα μάγια του.

— Δεν κλείνουμε το τζάμι; έπρότεινα στον άπόστρατο.

Ο γέρος έγκρίνασε, έβρισε την 'Εταιρία, έβρισε και στο τέλος με πληροφόρησε πως το τζάμι ήταν σπασμένο. Ο μόνος καναπές που δεν είχε κανέναν επιβάτη ήταν ο άντικρινός εκείνου που καθόταν η Κυρία. Έπληρα λοιπόν θέση άπέναντι και βάλλθηκα να την κοιτάζω προσεχτικά—δπλαδί έκανε μια άδιακρισία που σήμερα την καταδικάζω.

Εκείνη είχε οίξει το κορμί πίσω, στη γάχη του καναπέ, με το κεφάλι κάπως ύψωμένο και τα μάτια καρφωμένα στο ταβάνι του βαγονιού. Φαινότανε σα ρυθισμένη σε άνεισηφαντασία. Δίπλα της είχε άκουμπήσει το βιβλίο, μα έξω έξω, στην άκρη του καναπέ.

"Ένα σφύριγμα.

Το τραίνο ξεκίνησε βαρύ, πέρασε την οδό Γ' Σεπτεμβρίου και σε λίγο βγήκε στην έξοχη, τη χινοπαιρισμένη.

Στον οθρανό σεργάνοσαν κορυέλια άσπρον συννεφών, πότε κρύβοντας το φεγγάρι, πότε άφήνοντάς το να στέλνη το φώς του στον Αττικό κάμπο. Οι όγκοι των δέντρων και των σπιτιών περνοόσαν γρήγορα, μαύροι, σιωπηλοί. Κάποιες λείκες γέρονε λιτανευτικά τις κορυές τους δάκρυες στον ελαφρό άνεμο. Κι' έβλεπα από ε' άνοιχτό παράθυρο να περνούν πίσω—μπρός μερικά πεομένα φύλλα, μερικά ξεράγκαθα...

Μέσα στο βαγόνι νεκρά. Δεν άκούγονταν παρά ο ρυθμικό χτύπος της μηχανής, ντυπλιόπλ-ντούπλ... Η άγνωστη έδειχνε τώρα φανερό άνυπομονησία πότε να φτάση στο τέλος του ταξειδιού της. Στο 'Ηράκλειο; Στο Μαρούσι; Στην Κηφισιά; Ποιός ζέρει. Κάθε τόσο κοιτάζε το μπροσέλε της κ' έβγαζε το κεφάλι από το παράθυρο να οίξη μια ματιά έξω...

"Αζαφνα το πόδι μου χτύπησε σε κάτι στεροό. Είδα το βιβλίο της πεομένο κάτω κ' έκοψα να το πάρω. Μα καθώς το σήκωνα, ένα χαρονάκι γλάστρησε μέσ' από τα φύλλα του. Ή Κυρία άφησε μια μικρή φωνή και τραγμένη θέλησε να με προλάβη, μα την ίδια στιγμή ο δόνηός του τραίνου άνοιξε την πόρτα: «Τα είσιότης σας!» Ρεύμα σηκαμιάστηκε και το χαρονάκι σηκόθηκε σαν πυλί, σεφούγιο μέσα στο βαγόνι και πήγε να χτυπήσει στο άντικρινό τζάμι. "Έτρεξα κ' η το πλάσι. Προσού της το δώσω, και καθώς περνοόσα κάτω από τη λάμπα έστριξα μια γρήγορη ματιά. Ήταν η φωτογραφία ενός άγοριού, με γελαστό προσώπακι και μουκλήτισες.

— Κυρία,...

Εμνομύθρισε ένα «έδαριστώ» με την άκρη των χειλιών και πήγε βιαστικά, σχεδόν άπλαζε τη φωτογραφία, την έστριξε στο στόμα της και τα χέρια της έτρεμαν. "Επειτα άνοιξε το περικάλυμμα του βιβλίου κ' έβαλε τη φωτογραφία άνάμεσα στο χοντρό ζωφόλλο και στο ντύμα. Τη φορά τούτη δεν ήτανε φόβος νάν της φτερογύση. Κρατούσε το βιβλίο σφιχτά άπάνω της.

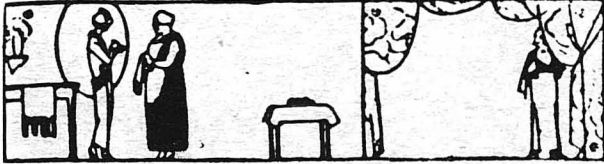
— Κυρία,...

Φώτα φανήκανε. Το τραίνο κυλούσε άργότερα τώρα. Ζυγώναμε στο 'Ηράκλειο. Η Κυρία έβγυιλε μια-δυό φορές το κεφάλι από το παράθυρο κ' όταν πιά φτάσαμε στο Σταθμό, σηκόθηκε άπότομα. Ήτανε φανερό πως θα κατέβαινε κεί.

Το τραίνο σταμάτησε. "Ενας επιβάτης άνοιξε την πόρτα του βαγονιού και βγήκε στον έξωστη να κατεβή. Η Κυρία ερχότανε δεύτερη. Μα μόλις πρόβαλε στο άνοιγμα της πόρτας κ' άμέσως άφησε μια ανιγμένη φωνή, σβύκατρα έκανε να τραβηχτή

— Πόσω χρονών είσαι ;

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΙΚΑ

ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ

‘Η άσπρος τρίχες είναι τὰ λείψανα ἐκεῖνα τοῦ ἀφροῦ, ποῦ σκεπάζουν τὴν θάλασσα μετὰ τὴν τρικυμία.

***

‘Η ἀγαθότης τῆς νεότητος εἶναι κἀτὶ τὸ ἀγγελικό. ‘Η ἀγαθότης τοῦ γῆρατος εἶναι κἀτὶ τὸ θεῖο!

***

‘Η πείρα μοιάζει μὲ γυναῖκα περασμένης ἡλικίας, τὴν ὁποῖαν σεβόμεθα, χωρὶς νὰ ἐρευνώμεν ἂν τὸ παρελθὸν τῆς ὑπῆρξε ἀμφιβόλου ἠδικῆς.

***

‘Όταν κανένα πρόσωπο σοῦ εἶναι ἀντιπαθητικό, τοῦ ἀντιλέγεις καὶ ὅταν ἀκόμη ἔχει δίκιο, μόνον καὶ μόνον γιὰτὶ σοῦ προκαλεῖ ἀντιπάθεια.

***

‘Η καλὴ ἀνατροφή μπορεῖ νὰ συνοψισθῇ σ’ ἓνα μόνον παράγγελμα, τοῦτο εἶναι: ‘Η συμπεριφορά σου πρὸς τὸν πλησίον σου νὰ εἶνε ὁμοία μ’ ἐκείνη ποῦ ἐπιθυμοῦσες νὰ σοῦ φέρονται ἂν ἦσαν στὴν ἴδια θέσι.

***

‘Η ἀγωγή εἶναι τὸ ἀνώτατον σχολεῖον τῆς καρδιάς

***

‘Η θυροβώδης ὀργὴ ἐξερεθίζει, ἡ ὀργὴ ὅμως ποῦ σιωπῇ μᾶς τρομάζει.

***

‘Η μύγες μοιάζουν μὲ τοὺς δημοσιογράφους. Οὐδὲν ἔχουσιν ἱερὸν!

Κάρμεν Σύλβα

πάλι μέσα. Τὸ κορμὶ τῆς γέμισε τὸ στενὸ ἀνοιγμα. Πίσω ἐρχόταν ὁ εἰσοδηματίας μὲ τὴν κοιλία του κι’ ἀπὸ τὴ βιασύνη του ἐσπρωξέ τὴν Κυρία ἐλαφρὰ ἔξω. Κατάλαβα πὺς κἀτὶ ἀσυνείδητο τρέχει κι’ ἔσκησα ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τότε, σὸ τὸ φῶς τοῦ γεγρασίου, εἶδα μιὰ παράξενη σκηνή:

‘Ένας ἄνθρωπος ψηλός, μὲ πλατεῖα ρεμπουμπλικια, μ’ ἐρυθρῶρο παλτό, μὲ τὰ χεῖρια χωμένα σὲς τσέπες, περπατοῦσε, γρήγορα, νευρικά, ἀπάνου κἀτου, ψάχνοντας μὲ τὸ μᾶτι τὰ βαγόνια. Ζητώντας βέβαια κάποιον. ‘Αμα εἶδε τὴν Κυρία σὸν ἐξώστη, ὠρμησε, ἔβρισε τὸ πόδι σὸν πρῶτο σκαλοπατι κι’ ἀπλώνοντας τὸ χεῖρ του σὸν ἀρπιακτικὸ ὄνιο, τὴν ἐτραβῆξε κἀτου. ‘Εκείνη τραντάχθηκε, παραλίπωσε καὶ παρὰ λίγο νὰ πέση. Τὴν ἐκράτισε ἀπὸ τὸν ὄμο. ‘Όρθιοι, ἀντιμέτωποι, κοιτάχτηκαν μιὰ στιγμή σὸ μᾶτι. Κἀτι εἶπε ὁ ἄντρας, κἀτι ρώτισε μὲ τραχειὰ φωνή, ποῦ δὲν μπόρεσα καλὰ νὰ τ’ ἀκούσω. ‘Η φράση του ἔφρασε σὲ ἀυτιά μου κουρδελιασμένη: «Πάλι τὰ ἴδια... σὸν παιδί σου... θὰ σὲ σκοτώσω...» Μὰ τὴν ἴδια στιγμή τὸ λαγύγγι τοῦ τραῖνου ἔσκιε τὸν ἀέρα μὲ μιὰν ἀπελπιστικὴ κραυγὴ κι’ ἡ μηχανὴ ἔβρισε μπροστὰ.

Τεντώνοντας τὰ μᾶτια ὄσο μποροῦσα, μαζεύοντας ὅλη τὴν ἐνέργεια σὸν βλέμμα, εἶδα τὸν ψηλὸν ἄντρα νὰ σέρνη τὴ γυναῖκα κρατώντας τὴν ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ χερσιῦ, καὶ κείνη σὰ ν’ ἀντιοκέεται, νὰ τρέμη νὰ τὸν ἀκολουθήση. ‘Ό ἄνεμος ἔφερε ὄσο φωνές σὲ ἀυτιά μου μιὰν ἀντίρρηση, βαρεῖά, γιομάτη θυμὸς καὶ φοβέρα, καὶ μιὰ γυναικεία ποῦ ἦταν σὸν παρακλίω καὶ κλάμα. Μὰ λόγια δὲ μπόρεσα νὰ ξεχωρίσω: Μόνον τὸν τόνο τῶν φωνῶν.

Τὸ τραῖνο ἔφραγε. Γοργές, σὸν ἀπάνου σὸν σεντόνι κινηματογράφου, εἶδα τὶς δύο σιλουέτες νὰ χάνονται πέρα, κἀτου ἀπὸ τοὺς μαύρους ὄγκους τῶν δέντρων, σὸν δρόμο ποῦ ἀνηφορίζει πρὸς τὰ σπῆτια. Καὶ οἱ σκιές τοὺς μπερδεύονταν ἀνεξίτηλα μὲ τὶς σκιές τῶν κλάδων ποῦ χεχειρονομοῦσαν τραγικὰ...

Στέφ. Δάφνης

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΟΡΦΕΑ

[‘Ανίμεσα σὸν περὶ οὐρανόσκιον τοῦ Σολωμοῦ (σημειώσεις πρόχειρες γραμμένες σὲ Ἰταλικὴ γλῶσσα) εἶνε κ’ ἓνα ἀναφερόμενο σὸν μῦθο τοῦ ‘Όρφέα. Μὲ βίαι τὶς λίγες ἐκεῖνες γραμμές, ὁ ποιητὴς κ. Στέφ. Δάφνης ἔγραψε τὸ παρακάτω ποίημα, πρῶτην φορὴν δημοσιευμένο:]

Σὰν τὰ θαλάσσια κήματα
 ποῦ ἐρῶνται ματαιωμένα,
 μωγγρίζουν ἀνασίδητα,
 μὰ σπάζουν ἀφροσμένα
 σὸν βροῦχο, καὶ περὶνυρα
 πλωδορομοῦν θολὰ,
 ἔτσι τὸ πλήθος τὸ ἄπειρο,
 ποῦ τὸν ‘Όρφέα προσμένει
 σὴν πόρτα τοῦ ‘Αδῆ, ἐκόρησιος
 σὸν εἶδε ν’ ἀνεβαῖνη
 χωρὶς τὴ λατρεμένη του
 γυναῖκα, τὴ γλυκεῖα.

Νὰ ἐλαποσῶν θάθελε
 μὰ πᾶσι κι’ ὄσο σπαταῖται.
 ‘Η λῦρα ἀπὸ τὰ χεῖρα του
 γιὰ πάντα ἦταν πεομένη
 σὸν σκοτεινὸ τὸ λαγύγγι
 τοῦ ‘Ερῆβου, τὴ στιγμή
 ποῦ τ’ ‘Απολλῶναιο χτύπησε
 τὸ φῶς τὸ βλεφαρῶ του
 καὶ μὴ φέγει μασίγωσε
 τ’ αἰτιά καὶ τὴν καρδιά του
 σιρμένη ἀπὸ τὸν ‘Όλυμπο
 σὸν ἀέμεον τοὺς θυμὸς:

Φόνη κι’ ἄνθρωποι ἀσὸν χηρατ
 τὸν ἐαντὸ τοὺς πάλι.
 Στὸν ‘Όρφέα τ’ ἄγρὸ τὸπρόσωπο
 γιὰ πάντα πᾶ εἶχε βάλει
 τὰ σκοτεινὰ τὸν χρώματα
 ὁ τόπος τῶν νεκρῶν.

«Κυλάει τὸ ὄμο ἀπ’ τῶν θεῶν
 τὰ χεῖρα χαρομένο
 καὶ πέφτει σὴν ἀνθρώπινη
 ἀδυναμία χαμένο.
 ‘Αρταστ’ ἡ Τέχνη, ἀνήμπορος
 τὴ λαχτασῆ ὁ νοῦς!»

Πατώντας τὰ χορτάσια
 κλαδιά, τὰ σκορπισμένα,
 μόνάχος πᾶσι τρεκλίζοντας
 μὲ πόδια κουρδασμένα
 καὶ τρίζουσε σὸν πόδια του
 τὰ φύλλα τῶν κλαδιῶν.

Ἄν εἶχε οὔτε τὴ δύναμη
 πῶσο του νὰ μὴ στρέψη
 τὴν κεφαλὴ. Τὴ μῦτρα του
 πᾶσι τῶρα νὰ γνοσῆνη
 κ’ ἡ Μῦτρα ἀδικολάνατο
 τοῦ γραφεῖ φοβεροῦ:

Σὲ κάποιον βροῦχο ἀκοῦμπησε
 μὰ ἓνα πουλάκι ἀρχίζει
 ψηλὰ ἀπ’ τὸ βροῦχο ἀτέλειωτα
 τὸν πόνο του ν’ ἀγγίξη
 τὸν ‘Όρφέα ἐπληρωσαν
 οἱ θεοὶ κελαιδίμοσι.

Στριγγίλλες γυναῖκες, Θημίσιος,
 σκληρὰ θὰ τὸν σπαράξουν
 καὶ τ’ ὄμοσφο κεφάλι του
 σὸν πόνο του ν’ ἀγγίξη
 μὰ τῶν θεῶν ἡ λύπη
 ὄμοσφο στερνὸ:

Στὰ ματωμένα κήματα
 κυλώντας τὸ κομμένο
 σὸν οὐρανὸ τὸν ἄπειρο
 θὰ στέλλη ἐμνηρομένο
 τὸν τελευταῖο, ἀσὸν κροῖτο
 κι’ ἀθάνατο ρηθμό!

1925

Στέφ. Δάφνης

Ν’ ΑΜΟΥΝ Τ’ ΑΓΙΟΚΛΗΜΑ

Νᾶμον τ’ ἀγιοκλήμα ποῦ ἀπ’ τὴν αὐλή σου
 ψηλὰ σὸν τοῖχο σου σκαλοεῖ, ἀνθεῖ,
 ποῦ μὲ τὴ ὄμοσ σου, μὲ τὴν τῆσ σου
 πάντα δοσοῖζεται καὶ πάντα ζεῖ.

Σὸν παραθῶρε σου νὰρῶθ νὰ στήσω
 Κλωνάρια πρᾶσινα γιὰ ν’ ἀκομμάσω
 Στρώμα, προοκέφαλο, νὰ σοῦν χαροῖσο,
 Νὰ γέορης ἦνοχα, νὰ μ’ ἀγαπᾶς

Ν’ ἀνακατιώνονται, νὰ γίνουνη ἔρα.
 Νὰ κουβεντιάξουνη ἀδελφικά
 Τὰ λουλουδάκια μου τὰ μωρομένα
 Μὲ τὰ μαλλᾶκια σου τὰ καστανὰ

Νὰ λούσω ἀδιάκοπα τὰ δειρά σου
 Μὲ τῶν ἀνθῶν μου τὴ μωροδιά,
 Κι’ εἶς τοὺς κλώνους μου μὲ τὴν ὄμοσ σου
 ‘Εγὼ δουλεύερα κι’ εἶς κυρά.

Καὶ σὸν καλότυχο παρῶνθρο σου
 ‘Όποιος τὸ ταῖρι μας τύχει νὰ ἴδῃ
 Νὰ λέγη ἔμνεαν δευτοῖ δικὸ σου,
 Δικό μου λουλούδο εἶς νὰ εἰπῇ.

Χωρὶς εἶστανε νὰ μὴν ἀνθίσω,
 Χωρὶς εἶστανε νὰ μὴ γελᾶς,
 Τὴν εὐτυχία μου νὰ σοῦ χαροῖσω,
 Τὴν εὐμορφάδα σου νὰ μοῦ σκορπᾶς.

Κ. Παλαμάς